

Overweging woco 16 sept. 2017 (24^e zondag door het jaar, A)

Petrus wil graag Jezus begrijpen, Jezus bedoelingen begrijpen. En hij weet heel goed dat bij Jezus vergeving belangrijk is. Daarom zet hij dan ook hoog in: het bekende 'oog om oog, tand om tand' ruilt hij al in voor: zeven maal; zeven maal vergeving schenken aan een mens die iets tegenover jou heeft misdaan, dat is toch heel wat.

Zeven is immers een mooi, heilig getal. En het is te overzien: zeven keer over je hart strijken, zeven keer lief-zijn-voor-elkaar. Maar pas op dat ze niet over je gaan lopen, je een doetje vinden....

Petrus begrijpt heel goed dat Jezus vergevingsgezindheid en barmhartigheid wezenlijk vindt voor onze menselijke samenleving. Maar Petrus vindt wel dat er grenzen aan zijn. Daarom stelt hij al voor: zeven keer vergeven; dat is een mooi compromis tussen wel goed maar niet gek.

En dan zegt Jezus: niet zeven maal, maar zeventig maal zeven maal. 490 x. dat is toch niet bij te houden....

En er is veel te vergeven want er is altijd wel wat in je gezin, in je familie, in je land, in de wereld. En wij zijn vaak lichtgeraakt, voelen ons onrechtvaardig behandeld, niet gezien of gewaardeerd. Het gaat meestal niet om grote 'zonden' als moord of doodslag, maar om dagelijkse dingen als roddelen, pesten, door rood licht rijden, voorkruipen bij de supermarkt, afval op straat gooien, smoesjes of leugentjes om bestwil. En dit zijn nog maar de kleine dingen.

Vorige week hoorden we in de overweging van past. Bles ook over de grootsheid van Nelson Mandela die zijn wrok opzij wist te zetten en daarmee Zuid Afrika op een spoor van verzoening wist te zetten.

U begrijpt dat het verhaal van Jezus in het evangelie twee uitersten tegenover elkaar wil zetten: de man die 10.000 talenten schuldig is, dat is gelijk aan 11x het jaarinkomen van koning Herodes – tegenover de 100 denariën schuld van de collega dienaar, hetgeen maar 1 % van een talent. Het staat in geen verhouding.

Zo ook wil Jezus ons laten weten dat Gods liefde en vergevingsgezindheid vele malen groter is, ja zelfs oneindig is en geen menselijke maat kent. Maar Jezus daagt ons ook uit kritisch naar onszelf te kijken. Waar lijken wij misschien ook wel op die eerste dienaar, wat is ons aandeel in de schuld die tussen mensen is. Wie zich realiseert hoe gemakkelijk het gebeurt dat je -bewust of onbewust- relaties kunt verstoren, mensen pijn doet, onrecht doet. Wie zich dat bewust is, weet dat we aangewezen zijn op vergeving, op nieuwe kansen, op een royaal gebaar van onze medemensen en van God. Als we voor onszelf op die nieuwe kansen hopen, dan is het toch logisch dat wij op onze beurt ook aan de ander, alle kansen geven.

Ik hoop zó dat in onze grote wereld een nieuw bewustzijn gaat groeien. Zodat we in de relatie met arme landen en met de landen die als bedreiging ervaren worden, weer weet hebben van de schuld die het vrije westen draagt aan armoede, aan hopeloosheid en aan onrecht in onze wereld, en niet langer vergeten hoezeer we aangewezen zijn op vergeving van die schuld.

Pas dan kan de weg van verzoening worden gegaan. Anders blijft de rijke wereld reageren zoals de man uit de parabel die zijn collega naar de keel vliegt om zijn recht op te eisen.

Wat in het groot geldt, geldt ook voor ieder van ons. We weten van verzoening, van vergeving, we weten hoezeer God ons vergeeft en steeds weer nieuwe kansen biedt.

Maar toch... valt het ons soms zwaar om een verzoenende hand uit te steken bij ruzies, om over meningsverschillen heen te stappen, te accepteren dat kinderen eigen wegen gaan en eigen keuzes maken, om samen te leven met mensen uit andere culturen, andere geschiedenis....

Maar de bedoeling is duidelijk. Ook wij worden uitgedaagd elkaar te vergeven, ontelbaar vaak, omdat we mogen geloven dat God ons oneindig vaak wil vergeven. Zijn goedheid en barmhartigheid

mogen ons inspireren ook voor elkaar barmhartig en goed te zijn, of op zijn minst dat toch te proberen. Telkens weer.

De Belgische priester, Phil Bosmans, heeft dat mooi verwoord. Hij schrijft:

zou niet de wereld beter zijn
als iedereen die ik ontmoet zou zeggen,
en dan spontaan, zomaar ineens:
“ik weet iets goeds van jou!”

zou het niet fantastisch heerlijk zijn
als elke handdruk zeggen zou
“van harte” en ook echt gemeend:
“zeg joh, ik weet iets goeds van jou!”

zou het leven niet blijer zijn
als men 't goede steeds prijzen zou?
want eerlijk, naast al het kwaad,
is er zoveel goeds in mij en jou.

zou 't niet eens een fijne houding zijn
als iedereen zo denken zou.
jij weet een beetje goed van mij
en ik, ik weet iets goeds van jou!

Amen.